

[Ole Henriksen]

rede i, at man, hver gang man betaler sin elregning, også betaler kontingent til Dansk Arbejdsgiverforening. Jeg mener, det er borgerne aldeles uvedkommende at skulle støtte Dansk Arbejdsgiverforening på den måde, ligesom vi selvfølgelig på den anden side kan sige, at man jo ikke betaler lønmodtagernes fagforeningskontingent over elregningen.

Vi synes, det er helt urimeligt, at man skal leve under sådanne forhold, og det er den principielle baggrund for, at vi stadig væk fremsætter forslaget. Jeg bedømmer ikke dette Hermann-udvalgs betænkning på samme måde som ministeren, for dér nævnes det jo nærmest som konklusion, at det vil være uden praktisk betydning, om dette forslag bliver vedtaget. Det vil det altså ikke for os: vi mener bestemt, der er mange argumenter for at gennemføre det, og vi vil i hvert fald fortsat presse på. Men det kan godt være, vi under udvalgsarbejdet kan få opklaret, om dette simpelt hen er imod grundlovens § 78 osv., men det tvivler jeg meget på.

Jeg vil ikke sige mere. Jeg er ikke overrasket over ordførertalerne, men kan i hvert fald meddele, at vi ikke af den grund opgiver ønsket om, at forslaget bliver behandlet grundigt under et udvalgsarbejde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 93:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsretten.

Af Ole Henriksen (SF) m.fl.
(Fremsat 29/11 84).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Loven om arbejdsretten er en af hjørneste- nene i det faglige system, som igen er en af forudsætningerne for stabile, ordnede forhold på arbejdsmarkedet. Det fagretlige system er i alt væsentligt bygget op af arbejdsmarkedets parter, og jeg mener derfor, man skal være særdeles varsom med at rokke ved den etablerede balance gennem indgreb udefra.

Det forslag, vi her har til førstebehandling, lever efter min mening ikke op til dette krav om varsomhed. Forslaget går ud på at begrænse de faglige organisationers ansvar i forbindelse med overenskomstbrud. Mens der efter gældende ret kan pålægges en organisation ansvar, når den har gjort sig delagtig i det påklagede forhold, skal ansvar efter forslaget begrænses til kun at kunne pålægges en organisation, hvis den direkte har beordret sine medlemmer til at begå overenskomststridige handlinger. Ifølge bemærkningerne tager forslaget sigte på at ændre den retspraksis, som i de senere år har udviklet sig i arbejdsrettens domme, og hvorefter flere og flere faglige organisationer bliver idømt større og større bøder på, hvad forslagsstillerne kalder et tvivlsomt grundlag. Det anføres ikke, hvilke domme der efter forslagsstillerens mening er afsagt på tvivlsomt grundlag, eller hvori det tvivlsomme består. Jeg må derfor bestemt tage afstand fra en sådan almindelig mistænkeliggørelse af denne domstol.

Vi har tidligere set, at udviklingen har gjort det rimeligt at ændre i loven, også for så vidt angår bestemmelserne om, i hvilke tilfælde der skal kunne idømmes bod. Jeg minder om den lempelse, der i 1973 blev gennemført med hensyn til bod for visse kortvarige arbejdsnedlæggelser. Men det skete efter en enig indstilling fra arbejdsmarkedets parter under et grundigt udvalgsarbejde.

Det foreliggende forslag har ikke et sådant grundlag. Der har været nogle kritiske ytringer i forbindelse med enkelte domme, der i bestemte vendinger og med mærkbare bodsbeløb har indskærpet organisationsansvaret, og det vil ofte være tilfældet for den domte parts vedkommende, men der er ikke fra arbejdsmarkedets parter fremsat noget ønske om af den grund at få ændret loven.